

álmódó vitorlás

– gondolkodom: tehát gondolkodik *valami* –

fátyolban álmódó királyi vitorlás
ezermillió apró vászon
repedt víztükrokn fut szerte tőle
én vagyok mind és minden

ideát-odaát

tegnappal pingpongozó ma
homályban ólálkodó
múmiái a múltnak
mohón ölelnek élőket

gyermekei halandónak holttal
nem értjük élők vagyunk vagy holtak
örökké *ideát-odaát*

én-te-ő

széjjel metszve külön-külön
araszolunk föld s ég között
szerteszét mégis együtt
végül csak ugyanott
állunk megyünk jövőnk
nem leszünk leszünk
én-te-ő-mi-ti-ők

mag

magba zárt végtelen
kibújni képtelen
hol is férne bárhol el

48 hegy sík tenger vagy tó
magasban és mélyben
a csend zenélve zajong
hálával létnek nemlétnek

nem nézek ki

épp elmegy mellette
megáll s rámered a tükörképre
ujjbegyére csippent lencsényi krémet
szeme alatt elkeni majdnem elégedett
rámosolyog a látványra
nem nézek ki rosszul – állapítja meg
nem nézek ki sehogy – toldja vállát rántva
nem nézek ki – zárja le

